

Sygn. akt

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2012 roku

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Wydział VI
w składzie następującym:

Przewodniczący   **SSR Grzegorz Tyrka**

Ławnicy   **Mieczysław Kocierz, Stanisława Dobrowolska-Rychlik**

Protokolant   **Beata Ulfig**

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2012 roku w Gliwicach
na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa   **K   M**

przeciwko   **Z   G   Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
                                  w G**

o dopuszczenie do pracy

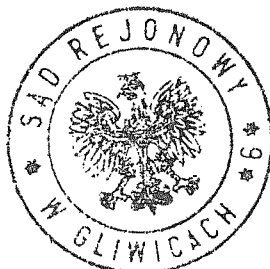
postanawia:

podtrzymać stanowisko wyrażone w pytaniu prawnym zawartym w postanowieniu z dnia 28 lipca 2011 roku i wnieść o wydanie ewentualnego orzeczenia interpretacyjnego przez Trybunał Konstytucyjny o treści - art. 35 ustawy z dnia 1 lipca 2009 roku o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz.U. z 2009 roku, Nr 125, poz. 1035) rozumiany w ten sposób, że art. 13 tej ustawy mający zastosowanie do umów o pracę trwających w dniu wejścia w życie ustawy antykryzysowej, to jest w dniu 22 sierpnia 2009 roku, jest sprzeczny z art. 2, art. 24 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Mieczysław Kocierz
ławnik

SSR Grzegorz Tyrka
sędzia

Stanisława Dobrowolska-Rychlik
ławnik

Zgodność z oryginałem potwierdza
Kierownik sekretariatu

UZASADNIENIE

I

Uczestnicy postępowania Sejm RP i Prokurator Generalny wnieśli o umorzenie postępowania z powodu niedopuszczalności wydania wyroku. Na uzasadnienie uczestnicy podali, że nie została spełniona przesłanka funkcjonalna pytania prawnego Sądu Rejonowego w Gliwicach, bowiem spór dotyczy w istocie wykładni kwestionowanej normy prawnej. W ocenie uczestników Sąd Pytający, stosując prawidłowo wykładnię językową, oraz mając na uwadze cel ustawy antykryzysowej, powinien dojść do wniosku, że limit trwania umów o pracę na czas określony 24 miesiące, należy liczyć od daty wejścia w życie ustawy antykryzysowej, to jest od dnia 22 sierpnia 2009 roku. Uczestnicy wskazali, że Sąd Pytający błędnie przyjął za początek biegu dopuszczalnego okresu zatrudnienia w ramach umów na czas określony moment zawarcia umowy o pracę, a nie datę wejścia w życie ustawy antykryzysowej. W związku z tym argumentacja przyjęta przez Sąd Pytający, prowadząca do rekonstrukcji normy intertemporalnej zawartej w art. 35 ustawy antykryzysowej nie znajduje potwierdzenia w tekście ustawy antykryzysowej i jest sprzeczna z Konstytucją.

Sąd Pytający nie podziela poglądu wyrażonego przez uczestników postępowania i podtrzymuje pytanie prawne zawarte w postanowieniu z dnia 28 lipca 2011 roku wraz z podaną tam argumentacją. Wykładnia językowa przepisu przejściowego zawartego w art. 35 ustęp 1 i ustęp 2 ustawy antykryzysowej wskazuje, iż od dnia wejścia w życie ustawy antykryzysowej (t.j. od dnia 22 sierpnia 2009 roku) nie stosuje się już art. 25¹ KP natomiast zastosowanie ma art. 13 ustęp 1 ustawy antykryzysowej, zgodnie z którym okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony, a także łączny okres zatrudnienia na podstawie kolejnych umów o pracę na czas określony między tymi samymi stronami stosunku pracy, nie może przekraczać 24 miesięcy. Dotyczy to także umów o pracę zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy antykryzysowej, co wynika z ustawowego zwrotu – „do umów o pracę zawartych na czas określony trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy [...] stosuje się przepisy art.13”. Oznacza to, że do limitu 24 miesięcy należy wliczyć wszystkie umowy o pracę na czas określony zawierane kolejno po sobie, pod warunkiem, że stosunek pracy trwa w dniu wejścia w życie ustawy antykryzysowej. W takiej sytuacji może się okazać, że już w dniu wejścia w życie ustawy antykryzysowej stosunek pracy na czas określony pozostaje niezgodny z art. 13 ustawy antykryzysowej, bo przewiduje termin jego ustania przekraczający 24 miesiące. Wówczas

należałoby przyjąć, że stosunki pracy na czas określony trwające w dniu wejścia w życie ustawy antykryzysowej, jeśli umowy przewidywały ich trwanie powyżej 24 miesięcy, są stosunkami pracy na czas nieokreślony.

Wykładnia językowa dokonana przez Sąd Pytający jest zbieżna z wykładnią celowościową. Rada Ministrów w uzasadnieniu projektu ustawy antykryzysowej zaznaczyła, że przepis wyznaczający limit trwania umowy na czas określony obejmuje także umowy o pracę na czas określony trwające już w dniu wejścia w życie ustawy antykryzysowej. Oznacza to, iż intencją twórcy ustawy antykryzysowej było ograniczenie czasu trwania umów o pracę nie tylko do umów terminowych zawartych od dnia wejścia w życie ustawy antykryzysowej, to jest od dnia 22 sierpnia 2009 roku, ale także do umów na czas określony trwających już w tej dacie.

II

Sąd Rejonowy w Gliwicach, niezależnie od treści pytania prawnego, wnosi ewentualnie o wydanie orzeczenia interpretacyjnego, zgodnie z którym art. 35 ustawy antykryzysowej rozumiany w ten sposób, że art. 13 tej ustawy mający zastosowanie do umów o pracę trwających w dniu wejścia w życie ustawy antykryzysowej, to jest w dniu 22 sierpnia 2009 roku, jest sprzeczny z art. 2, art. 24 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 5 stycznia 1999 roku w sprawie K 27/98 (opublikowany w OTK ZU z 1999 roku, Nr 1, poz. 1) stwierdził, że wyrok Trybunału, w którego sentencji uznaje się badany przepis za zgodny z Konstytucją, ale tylko pod warunkiem, że przepis ten będzie rozumiany w sposób wskazany w tejże sentencji, ma w całości charakter powszechnie obowiązujący. Tylko w taki sposób (w takim rozumieniu) mogą więc przepis ten stosować zarówno organy administracji, jak też sądy, bo wykładnia ustalona w sentencji gwarantuje dalsze stosowanie utrzymanego w mocy przepisu i nie doprowadzi w przyszłości do takiego wypaczenia jego rozumienia, które nadałoby mu treść sprzeczną z Konstytucją. Trybunał uznał, że potwierdzenie interpretacji określonego przepisu ustawowego w sentencji wyroku nadaje jej cech trwałości, wykluczającej na przyszłość zmiany poglądów przez organy stosujące ustawę, czego wymaga zasada pewności prawa.

Za dopuszczalnością wydawania orzeczeń interpretacyjnych opowiedział się Marek Safjan, który stwierdził, że istnienie tej formy wykładni mieści się bezpośrednio w obszarze kompetencji Trybunału związanej z badaniem konstytucyjności. Trybunał bowiem określa nie jakiegokolwiek znaczenie normy, ale takie, które pozostaje w zgodzie z Konstytucją, ergo uznaje tym samym inne znaczenie normy za nie dające się uzgodnić z przepisami wyższego rzędu (wystąpienie prezesa TK na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów

Trybunału Konstytucyjnego w dniu 10 marca 1999 roku, w: „Studia i Materiały TK”, t. IX, s. 30).

Podobnie stanowisko zajął Leszek Garlicki, który zwrócił uwagę, że orzeczenia interpretacyjne mają na celu unikanie orzekania o jego niekonstytucyjności. Założeniem takiego orzeczenia jest, że sądy przy dalszym stosowaniu przepisu będą nadawały mu rozumienie wskazane przez Trybunał, a powstrzymają się od innych interpretacji. Związanie sądów owymi wskazaniem TK wynika z faktu pomieszczenia ich w sentencji orzeczenia, skoro orzeczenie ma moc powszechnie obowiązującą (art. 190 ustęp Konstytucji), to odnosi się to do wszystkich elementów treściowych sentencji (L. Garlicki, „Trybunał Konstytucyjny a sądownictwo”, w: „Przegląd Sądowy”, z 1998 roku, Nr 1, s. 18).

Ewentualne orzeczenie interpretacyjne rozwiąże spór doktrynalny na tle art. 35 ustawy antykryzysowej przez pryzmat norm konstytucyjnych. Na marginesie należy zauważyć, iż stanowisko Sądu Pytającego w zakresie wykładni kwestionowanej normy prawnej, zostało ostatnio podzielone przez Annę Puzkarską w Gazecie Prawnej z dnia 29 grudnia 2011 roku, nr 251, w artykule „Przedsiębiorca będzie mógł znów zawrzeć tylko dwie umowy na czas określony”.

III

Sąd Pytający podtrzymuje wniosek o wydanie orzeczenia (mimo utraty mocy obowiązującej przez ustawę antykryzysową) w oparciu o art. 39 ustęp 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. z 1997 roku, Nr 102, poz. 643), albowiem jest to konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw obu stron stosunku pracy.

Sąd Pytający zwraca się z prośbą o jak najszybsze rozpoznanie pytania prawnego, albowiem problematyka umów terminowych na tle art. 35 ustawy antykryzysowej jest dość powszechna i do sądów pracy wpływają kolejne pozwy o przywrócenie do pracy ewentualnie o odszkodowanie. Pracownicy swoje roszczenia opierają na wykładni art. 35 ustawy antykryzysowej zaprezentowanej przez Sąd Pytający.

SSR Grzegorz Tyrka

Zgodność z oryginałem potwierdza
Kierownik sekretariatu